

[Eise-Merete Ross.]

f. eks. nået op på 96,1 pct., medens Randers kun ligger på 42,2 pct. I næste kolonne for 1. februar 1959 har Odense klareret inddrivelsen med 100 pct., medens Randers ikke engang 6 måneder senere ifølge kolonne 3 er nået op på mere end 62,4 pct.

De københavnske undersøgelser angående hustrubidrag og børnebidrag er ledsaget af en redegørelse for, hvorfor man kun er nået til en inddrivelse af henholdsvis 85,1 pct. og 83,7 pct., som gør disse tal fuldt forståelige. Det er muligt, at der også for Randers vedkommende er særlige forhold, der gør sig gældende, og som ville gøre den ret lave inddrivelsesprocent forståelig. Men når man kun har den statistiske oversigt på side 22 og 23 uden nærmere kommentarer at holde sig til, synes jeg, man må have lov til at undre sig. Er det lovreglerne, der er noget i vejen med, eller er det myndighedernes større eller mindre effektivitet, der er grunden til forskellen? Til støtte for den sidste antagelse kan jeg henvise til den som bilag 4 aftrykte betænkning fra et af socialministeriet nedsat udvalg. Dette udvalg anfører side 66 — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Ved tilsynsbesøg aflagt af ministeriets embedsmænd i flere hundrede af landets kommuner er man blevet klar over, at bidragsinddrivelsen i et ikke ubetydeligt antal kommuner ikke altid er helt effektiv.“

I bemærkningerne i betænkningen til lovforslagets § 2 foreslås det at udelade et af de nugældende led i inddrivelsesprocessen, nemlig myndighederne på skyldnerens arbejdssted, så der ikke spildes tid ved dobbelt ekspedition af sagen. Mindre papirarbejde har altid min sympati, så hvis denne koncentration af arbejdet kan nedsætte inddrivelsestidens længde, forekommer det mig at være et godt forslag.

I Statistisk Årbog for 1961 kan man få oplysninger om det forskudsvis udredte underholdsbidrag til børn. Til børn uden for ægteskab blev der i 1958-59 udbetalt noget over 20 mill. kr.; af det udbetalte blev kun indbetalt 54,3 pct. og i 1959-60 62,0 pct. Til børn i ægteskab var indbetalingsprocenten for 1958-59 52,1 pct., og for 1959-60 58,7 pct. — altså større indbetaling i 1959-60 end året før, men det skyldes vel

snarere højkonjunktur end større effektivitet i inddrivelsen.

Når man ser, hvor stor en del af disse udgifter det offentlige varigt må bære, synes det, som om alt for mange fædre ikke er sig deres forældreansvar bevidst over for det barn, der er hos moderen.

Desværre har jeg ikke kunnet finde nogen statistik over, i hvilken udstrækning myndighederne på begæring medvirker til inddrivelse af underholdsbidrag, som ikke er forskudsvis udbetalt, eller hvor stor en procentdel af disse underholdsbidrag det lykkes at inddrive.

Af lovforslagets § 2 fremgår det, at politiet — og i København overpræsidenten — på begæring skal foretage inddrivelse af underholdsbidrag. Så vidt jeg forstår af betænkningen, side 14, er det for det første en betingelse, at bidragskravet er forfaldet til betaling, og for det andet, at den bidragsberettigede, hver gang bidragskravet er forfaldet, skal søge om at få det inddrevet — selv om dette gentager sig måned efter måned. Det er til stort besvær for den bidragsberettigede og giver hende stor usikkerhed med hensyn til at få bidraget.

I Nationalrådet og Dansk Kvindesamfunds kommissionsbetænkning „Den enlige moder“ fra 1953 findes udførlige undersøgelser af disse spørgsmål. Oplysninger til kommissionen viste, at inddrivelsen for mange af disse mødre er besværlig, usikker og ufuldstændig. Selv om det måtte lykkes at gøre inddrivelsen mere effektiv, vil der altid være tilfælde, hvor inddrivelsen ikke kan gennemføres eller i hvert fald kun med stort besvær. Dertil kommer, at en hjælp fra myndighederne til inddrivelse jo kun vedrører forfaldne bidrag og ikke giver nogen sikker ordning for de løbende bidrag.

Selv om en enlig moders økonomiske forhold ikke gør hende berettiget til forskudsvis udbetalt bidrag efter de nugældende regler, er det sjældent, at en enlig moder med børn sidder særlig godt i det. Har bidragsyderen i længere tid vist sig uefterrettelig, så bidragene har måttet inddrives hver måned, forekommer det mig rimeligt, om den bidragsberettigede fik adgang til at kræve bidragene indkrævet over en længere periode ad gangen, f. eks. 6 måneder, så hun slap for at henvende sig til politi eller overpræsident hver eneste måned. Det kræver